

— Утѣшете ся, татко, продължи Петръ, време има още, не ся е минало.

— Е! сыноко, влезе ли тя веднѣжъ въ рѣцѣ? всичко вече напразно.

— Татко, недѣй дума тѣй. Тукъ предъ тебе и предъ майчинъ си гробъ въ клѣтвѣ вѣрнихъ ся азъ заклѣвамъ и знайте, че, или азъ щѣ загынѣ, или Станка ще бѣде моя и ваша.

— Петре, Петре! сичко що казвашъ, сыноко, Господъ знае да ли ще ся збѣдне. Азъ ти благодарѣхъ, сыне и тя благословямъ : върви и върни мило-то ми чедо; още единъ пѣтъ да го пригѣрнѣхъ, и тогава азъ щѣ умрѣ спокойно, и тя ще бѣде до вѣкы твоя. Ты, виждашъ, сыноко, продължи старецъ-тъ, като глѣдаше Петра умысленъ, — че никой отъ насъ не може ти помогна : Василчо ся изгуби и нищо ся не чува за него. А Стоенчя азъ не пускамъ ; той е младъ, нека сѣди при мене да разговаря баща си. Ты, сыноко Петре, знаешъ и прави що тя е Господъ научилъ. Старъ съмъ азъ и не могѣхъ ти помогнѣхъ въ такъвъ дълъгъ пѣтъ ; а Стоенчя, повторямъ ти. нѣдѣ не оставямъ да отиде. Станкѣ откраднахъ, та и Стоенчя да испуснѣхъ отъ рѣцѣ си? О! то не бѣва, това не могѣхъ азъ стѣрпѣхъ. Оставѣте ми Стоенчя, скоро щѣ умрѣ, нека макаръ една рѣка на мило-тъ дѣчица